

lig til at tage dette Forhold under nære Oveveielse; men hvorvidt den høitærede Minister har valgt den rette Maade, og hvorvidt han ved sin Uffattelse forhindrer Gjentagelser af disse Forhold, er jeg ikke sikker paa, og jeg haaber, den høitærede Minister maa være tilbøielig til at moderere noget i den Fordring, han opstillede, at det skal være en Flerhed, baade hvad Tal og Vægt angaar, der er afgjørende. Jeg tror, det vilde lette Sagens videre Gang. Jeg maa ogsaa henlede Opmærksomheden paa det Forhold, at selv om Fordringshaverne to Gange vælge deres Kurator, staaer det dog i Stifterrettens Magt at nægte Kuratorens Antagelse. Det forekommer mig ikke at være nogen heldig Bestemmelse. Det er jo dog Meningen med Konkursloven, at Fordringshaverne skulle selv være Herrer over Konkursbehandlingen, og naar de gjentagne Gange have udtalt deres Mening, saa forekommer det mig, at det er for stor en Magt at lægge i Stifterrettens Haand, at den vedvarende er i Stand til at forkaste Valget af Kurator.

Jeg skal blot gjøre endnu en lille Bemærkning til. Jeg skal henstille til den høitærede Minister, om der ikke kunde være Anledning til ved denne Leilighed at optage Spørgsmaalet om de Omskiftninger, som flyde af Konkursbehandlinger. Der klages jo ofte over, at Omskiftningerne navnlig i de mindre Boer løbe altfor usforholdsmæssigt høit op og sluge for meget af Boets Nettoudbytte, og det forekommer mig, at der her er en Leilighed til at tage under Oveveielse, om man ikke kunde fastsætte et Salcer navnlig for Kurator i Forhold til Boets Masse eller paa en eller anden Maade forhindre, at Omskiftningerne blive for store. Dermed skal jeg anbefale Lovforslagets videre Fremme.

Jusfitsministeren (M. L. Lemann):

For saa vidt der er udtalt Ønske om at blive bekendt med Beretningen om Delegeretmødet af Handelsstanden, som sandt Sted her i 1884, skal jeg bemærke, at den er udkommen i Trykken, og derfor har jeg troet, at det vilde være unødvendigt at afstrykke den som Bilag til Lovforslaget. Det vil vistnok ikke være vanskeligt at faae fat paa et Exemplar af denne Beretning, men det er en Selvfølge, at dersom det ærede Thing ned sætter et Udvalg angaaende denne Sag, eller dersom enkelte Medlemmer af Thinget skulde ønske at lære denne Betænkning at kjende, skal jeg se at skaffe Exemplarer deraf. Hvad Bestemmelsen i § 50 angaar, forekommer det mig ogsaa, at der ikke godt kan være for-

skjellige Meninger om dens Henfigtsmæssighed, og denne Mening er ogsaa for saa vidt bleven bestyrket, som jeg egentlig ikke har hørt, at noget af de her tilstedeværende Medlemmer har havt Noget at indvende mod Bestemmelsen. Med Hensyn til Reglen i Lovforslagets § 2, som angaar Konkurslovens § 66, da skal jeg paa dette Stadium indskrænke mig til at bemærke, at det maa blive Gjenstand for nærmere Oveveielse, om der kan tænkes Modaliteter i Bestemmelsen, som i en eller anden Henseende kan tilfredsstille. Selve Hovedsagen, nemlig at komme bort fra den nugældende Regel, at der ved Valget af Kurator stemmes uden Hensyn til Fordringens Størrelse, tror jeg fortjener af Opmærksomhed, og det saa meget mere, som Ønsket om en Forandring i denne Henseende er fremkommet fra de Folk, som nærmest have haft med disse Anliggender at bestille, nemlig Sagførerne. Man kan ikke sige, at de ere interesserede mere i den nuværende Ordning end i den anden, thi den nuværende Ordning er naturligvis til Fordel for Mogle og til Skade for Andre, og det er altsaa et Forhold, hvor der ikke foreligger nogen Grund til at antage, at nogen Interesse skulde have paavirket Sagførerstanden i Almindelighed, naar den har udtalt Ønsket om en Forandring i disse Forhold. Som den ærede første Taler har udviklet, har den nugældende Regel givet Anledning til mange Uvisheder og derigennem megen Uret, navnlig mod de fraværende Kreditorer. Derved tænker jeg ikke alene paa de udenrigste, men paa de mange Tilfælde, hvor der er indenrigske Kreditorer, som ikke bo i samme By, navnlig de kjøbenhavnske Kreditorer i Provindjerne.

Hvad Bestemmelsen i § 3 angaar, tror jeg ogsaa, at den anbefaler sig i flere Retninger. Jeg veed godt, saaledes som det ogsaa er bemærket i Anmærkningerne, at der kunde gaas videre i den Retning, nemlig saa vidt, at man stillede Pantthaveren aldeles udenfor Konkursen, saaledes at man kunde realisere Pantet uanset Konkursbehandlingen, altsaa som om den ikke fandt Sted. Men for det Første er det ikke ganske klart, om det gaar an saaledes at gjøre en saa stor Forandring i den bestaaende Regel, hvilket blandt Andet vilde føre til, at han slet ikke under nogen Betingelse kom til at bidrage til Udgifterne ved Konkursen. Dernæst er det i ethvert Tilfælde afgjort, at dersom man vilde gaa saa vidt, saa vilde en mere vidtgaaende Omskiftelse af Konkursloven blive nødvendig, og det er et Arbejde, der liggen vilde kunne give Anledning til mange andre Spørgsmaal og saaledes let vilde kunne